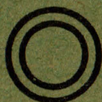
PAVAO BUTORAC

TRIPUNJDANSKO KOLO

Naklada Plemenitog Tijela
Bokeljske Mornarice

KOTOR 1941

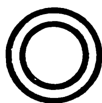
BOKEŠKA ŠTAMPARIJA — KOTOR

PAVAO BUTORAC

TRIPUNJDANSKO KOLO

Naklada Plemenitog Tijela Bokeljske Mornarice

KOTOR 1941

BOKEŠKA ŠTAMPARIJA — KOTOR

Kultura se stvara laganim procesom vremena, mučnim naporima odabranih pojedinaca i onih društvenih grupa i slojeva, koji su po svom zanimanju i po drugim socijalnim i vremenskim okolnostima kaono preodređeni, da joj budu nosioci.

Tako se kroz duge vjekove izgrađivala i kultura Boke Kotorske. Odabrani su joj ljudi, ljudi talenta i akcije, davali poticaja, a pomorac je postao i kod kuće i vani njezin najznačajniji predstavnik.

Otisnut na more, jer mu je za leđima skoro neprohodan krš, on je pribirao kao marna pčelica kulturne motive u prekomorskih naroda. Sabrao je i veliko bogatstvo, da od svoga doma i kraja učini zaklon mira i ukusa, napretka i blagostanja.

Ova stara i bogata kultura ima i svoja posebna obilježja. U vezi sa predmetom, koji obrađujem, spominjem samo ova tri: vjersko, socijalno i sintetsko.

Vjerski je život bio usko povezan sa socijalnim. Razni cehovi, bratovštine i bratstva, imali su za zadaću, da očuvaju staleške interese i međusobnu uzajamnost, da u razvoj lokalne ekonomije unesu notu koordinacije najrazličitijih težnja, da se posvete djelima milosrđa i ljubavi, a u razvoju mjesne politike da istaknu zahtjeve slabih i potlačenih i da utru put demokratizaciji javnog života, koja je tek prošloga vijeka došla

do jačeg izražaja. Sve su ove težnje bile usko povezane s vjerom ili barem sa shvaćanjem, koje se približuje kršćanstvu. A katolička je crkva, vršeći svoju tradicionalnu zadaću civilizatorke svijeta, unosila još od srednjega vijeka u društvene slojeve duh staleške uzajamnosti, za razliku i u opreci s modernim težnjama klasne borbe, koje se javljaju u doba, kad se iz zapletenog socijalnog pitanja slijepo, a uvijek kobno, uklanja svaki obzir na zahtjeve višega reda.

Nije čudo, da je sav taj život došao do svog najboljeg i najpotpunijeg izražaja o Tripunjdanu, blagdanu bokeljske slave i veličine, bokeljske uzajamnosti i solidarnosti, bokeljskog estetskog i humanitarnog duha. Sav je taj vjersko-socijalni život našao svoj odraz i simbol u velebnoj Tripunovoj katedrali, gdje se vjera, kultura i umjetnost složiše, da zajedničkim naporima izdjelaju biser, koji sačinjava ponos i ljubav Bokelja, ma gdje se oni našli u svijetu. U katedrali, koja svojom poviješću, umjetninama, ornamentikom i kulturno-historijskim uspomenama predstavlja dramatskom snagom, snagom mrtva kamena, koji ima svoj jezik, sve faze političkog, socijalnog i kulturnog razvoja ovog nekad slavnog grada. Katedrala je poprimila zadatak, da ljubomorno čuva spomen i trag duhovnih vrijednosti, koje su nekad cvale pod brijegom sv. Ivana.

Ali, kotorska katedrala nije samo simbol starog bokeljskog života. Ona je i sinteza. Sinteza najrazličitijih smjerova u graditeljskoj umjetnosti, u ornamentici, u velikoj i maloj plastici. Jer je ovo bila značajka starog kotorskog i bokeljskog ukusa, da različite stilske motive i kulturne utjecaje sabere u jedno i s uspjehom har-

Katedrala Svetoga Tripuna

monizira. Ova je asimilatorska snaga, značajka sve primorske kulture, došla doduše do svog najjačeg izražaja u srednjemu vijeku, ali nije ni kasnije uginula; i to ne samo na crkvenim zgradama nego i na primorskim palačama.

⁂

Odraz duha, koji je prožimao stare bokeljske generacije i vjekovnim se naporima znao da odhrva najbjesnijem elementu i da u Bokelja očeliči volju i isteše karakter, nalazim u interesantnom i originalnom Tripunjdanskom kolu

ili Kolu sv. Tripuna (Bal sv. Tripuna), kako se obično zove, jer se igra o Tripunjdanu. Otkad datira kao plesna ili ritmička igra, nije točno poznato. Pjesmu „Dan odvjetnika kotorskog", u vezi s kolom, sastavio je jedan časni bokeljski veteran prošloga vijeka, Pavo Kamenarović, Dobroćanin, dakle pripadnik varošice, koja je ljubomorno čuvala stare bokeljske običaje i tradicije, barem one iz užeg obiteljskog kruga i društvenog života. Ali nije sigurno poznato, ko ga je uskladio.

Ali, kako Tripunjdansko kolo odrazuje stari bokeljski duh? — Refleksije, koje iznosim, nijesam našao u nikakvom starom dokumentu. Iznosim ih, pod vidom psihološkim i kulturnopovjesnim, na osnovu svojih opažanja i dugogodišnjeg proučavanja kulturne povijesti Boke Kotorske.

Kolo se formiralo dugim vremenom. Stari bokeljski pomorci, prožeti vjerskim, socijalnim i kulturnim shvaćanjem, pokušali su da stvore sintezu svojih duhovnih i socijalno-kulturnih vrijednosti ne samo u svojoj divnoj Tripunovoj katedrali, gdje su otisnuti osmjeh i suza prošlih naraštaja, gdje se odrazuje vjera i sjaj, kultura i idealizam minulih vjekova. Oni su pokušali, da tu sintezu, u redu socijalnog života, izraze i u obliku jedne ritmičke igre, koja se, a to je značajno, po pravilu ima da igra pred katedralom, dakle opet pred jednom sintezom, razumije se kulturno-umjetničkom, njihovih težnja. Sinteza svoje vrsti pred drugom sintezom svoje vrsti, kolo pred katedralom, pred tim velebnim simbolom bokeljske prošlosti i bokeljske slave.

Ona tri momenta, što prije istakoh, vjera, kultura (ili socijalno-kulturna sinteza) i društvena, odnosno staleška, uzajamnost, odrazuju se vidno u Tripunjdanskom kolu. Naš je stari mornar uočio, dugim životnim iskustvom, da treba da stvori neku simbiozu od ova tri faktora. On ju je i stvorio, jer ga je na to navelo šire i stvarnije gledanje na život, svojstveno čovjeku, koji ga provodi na bezgraničnoj pučini pod bezgraničnim nebom.

Najprije, kolo se igra na najveći blagdan Bokelja, kad vjerski momenat dolazi do svog najbujnijeg izražaja. Ona čvrstina u spletu igrača sjeća na snagu u vjeri, na čvrstinu moralnog karaktera. — Kulturni je momenat sjajno izražen: u onoj nošnji, rezultanti različitih socijalno-kulturnih utjecaja, sintetskom odrazu ukusa sredozemne kulture, što sve i do-

maćeg, a nekmoli stranca, potiče na udivljenje; u onoj estetskoj rafiniranosti, koja se odrazuje iz te nošnje, a nema joj a ma ni u čemu prigovora; u onim raznolikim figurama, koje se izvode pri kolu, a svojom ozbiljnošću, spleteńošću, smirenošću, estetski dotjeranim pokretima, pozama i držanjem, predstavljaju kulturnu atrakciju svoje vrsti; u onoj glazbenoj melodiji, gdje se udružila blaga veselost sa smirenošću, a ritmička se impulzivnost pokatkad steže slatkoćom jednostavne, ali besprikorne intonacije. — Momenat socijalni: u staleškoj uzajamnosti, koju huka valova imperativno nameće, drugovi se čvrsto rukama drže, da visoko održe načelo „Fides et honor", da u životnoj borbi povezańi odole bjesnilu pomamnog elementa, da u bratskoj ljubavi nađu sidro spasa i verigu životne snage — zato neke figure u kolu i predstavljaju verigu. Bokelj je ovu stalešku uzajamnost izdigao na životno pravilo, premda ga je u mnogočemu ometala prirođena sklonost na kampanilizam.

*

Kolo Plemenitog Tijela Bokeljske Mornarice sastoji se od *dvanaest figura* ili *slika.* Te se slike, po svome obliku i značenju, dadu svrstati u *tri kategorije.* U prvu spadaju one slike, koje su neposredno uzete iz najtežih opasnosti pomorskog života, pa ih zorno predstavljaju. To su prva i druga slika, a predstavljaju *vrtlog.* U drugu spadaju slike, što predstavljaju brodsko oruđe, neophodno potrebno i u oluji i pri mirnoj pučini. Amo spadaju treća i četvrta slika, a predstavljaju *verigu,* i peta, koja prikazuje *sidro.* Dok slike iz prve i druge kategorije ima-

du i realno i simboličko značenje, one iz treće odrazuju samo simboličko. U ovu treću kategoriju spadaju sve ostale slike, od šeste do dvanaeste. Sve ove slike iz treće kategorije prikazuju *kolo* u užem smislu, u njegovim raznim nijansama i zapletima. Sve ove slike kola simboliziraju mornarsku uzajamnost i solidarnost, potrebu nepokolebive bratske suradnje i međusobna pomaganja, koju poteškoće pomorskog života apodiktički nameću. Slike iz ove treće kategorije dadu se svrstati u dvije potkategorije. U prvu spadaju šesta, sedma, osma i deveta slika, a prikazuju jednostavno kolo u raznim smjerovima, oblicima i položajima. U drugu spadaju deseta, jedanaesta i dvanaesta slika. Prikazuju zapleteno kolo. Što je situacija za pomorca teža, a opasnost veća, to se jače nameće potreba uzajamne pomoći i bratske suradnje. A i stege. Što je veća opasnost, to je potrebitija stega. Pogotovu, kad opasnost kulminira, ona se ne da sretno izbjeći ni prevladati bez reda, bez stege. Zato pri jedanaestoj slici ulaze u kolo časnici, i to najviši i najugledniji ne izuzevši ni samog admirala, ako je prisutan. Tako se jedanaesta i dvanaesta slika kreću oko časništva kao oko jezgre, od koje u prvom redu vise uspjesi pomorskoga života i razvoja. Časnici se ne kreću. Oni stoje nepomično u grupi, a kolo se kreće oko njih. — Napomenuti je, da deveta slika[1]) može da znači, po svome sastavu i obliku (sliči na broj osam), i verigu. Ali ova slika više spada u kolo, uzeto u užemu smislu, dok verigu predstavljaju, kako je prije naglašeno, treća i četvrta slika.

[1]) Radije upotrebljavam izraz „slika" nego „figura", jer razne nijanse Tripunjdanskog kola faktično predstavljaju interesantne žive slike duboka simboličkog značenja.

U muzeju Bokeljske Mornarice postoji crtež, koji predstavlja Tripunjdansko kolo. Poklonio ga je Mornarici g. Ivo Petrović - Poljak 13. siječnja 1914. Crtež potječe od g. Josipa Brešana. Po ovom crtežu narisan je novi vještom rukom g. Iva Oblaka, nastavnika gimnazije u Kotoru. Ovaj drugi crtež reproduciran je za ovu brošuru i njoj priklopljen, i to u tri odvojena dijela. Red je slika na jednom mjestu, prema starijemu crtežu, izmijenjen. Zadržao sam nazive pojedinih slika prema crtežu g. Petrovića - Poljaka, ali sam ih ponešto izmijenio i pojednostavnio. Gosp. Ivo Petrović - Poljak[2]) ima i tu zaslugu, uprav neprolaznu, da je kao kolovođa obnovio drugu i osmu sliku Tripunjdanskog kola, koje se za dulje vremena nijesu igrale. U pravilno odvijanje kola ne unose ove slike nikakav momenat disonancije. Pače se slike međusobno vrlo dobro popunjaju, a harmonija je cijelog kola očuvana bez prigovora. Druga slika predstavlja vrtlog kao i prva, ali u obrnutom smjeru. Osma slijedi logički nakon sedme, kao neka, barem prividna, reakcija. Sedma slika prikazuje dva kola, koja se uzastopce, ali neodvisno i odvojito, kreću, samo u obrnutim smjerovima. Da ta barem prividno opasna podvojenost ne potraje, slijedi neposredno „Kolo u kolo", kako je nazvana osma slika, gdje se vanjsko opsegom veće kolo odvija oko unutarnjeg manjeg kola, uvijek u obrnutom smjeru. Sačuvao sam naziv „Kolo u kolo", premda bi gramatički bilo pravilnije kazati „Kolo u kolu", jer se pod nazivom „Kolo u kolo" može misliti i na kretanje, a i na relativnu brzinu, kojom se slike odvijaju. Petu je sliku, sidro, obnovio sadašnji

---

[2]) Najljepše zahvaljujem g. Ivu Petroviću - Poljaku i g. Marku Kurjalu na nekim podacima o kolu.

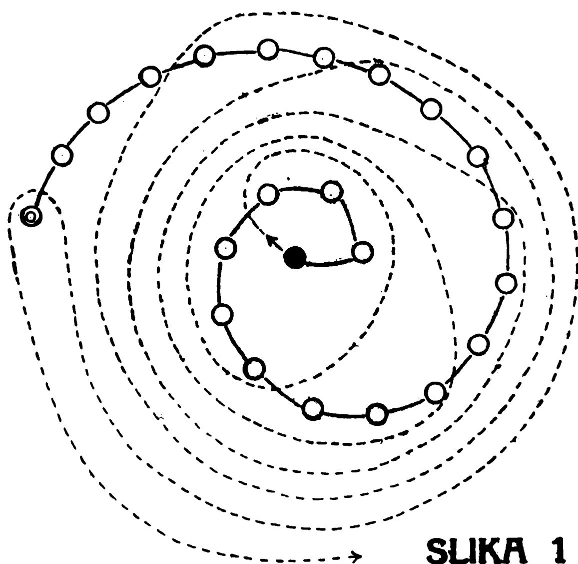
kolovođa g. Ivo Milošević. Izvedba je ove slike vrlo teška i zahtijeva poseban mar i okretnost. „Sidro" se bilo odnemarilo za dugo vremena, možda baš radi tehničkih poteškoća, što ih nameće izvedba, za koju se, prema obnovljenoj osnovi g. Miloševića, traži najmanje 26 plesača. Logički nadovezuje na lanac ili verigu, jer je sidro uvijek spojeno s verigom, a brodu je potrebno ne manje od verige i u oluji i pri mirnoj pučini.

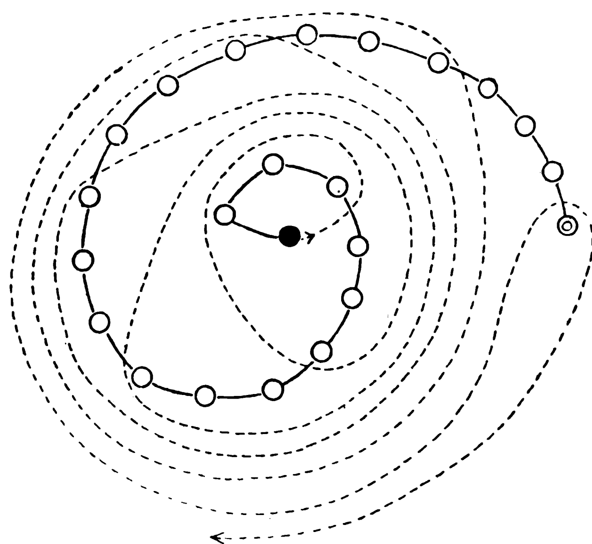
Plesači se drže bijelim rupcima, koji su čvrsto ovijeni oko ruka. Desna je ruka podbočena. Noga dira zemlju vodoravno, nikad na samim prstima. Kolo vodi kolovođa, koji mora pokazati osobitu vještinu, smirenost i prisutnost duha. On i zadnji član kola nose za vrijeme igre časničku dolamu. Inače su odjeveni u divno mornarsko odijelo kao i ostali plesači. Kolovođa daje smjer i oblik, sastavlja i rastavlja slike, pri čemu je važna i uloga zadnjega člana. Ravnoteža u prvom redu visi o dobru držanju članova iz sredine kola, ali se oslanja i na držanje zadnjega.

Kolo se igra na Svijećnicu, 2. veljače, poslije podne prije svečane večernjice, jutrenje i pohvala, i na Tripunjdan, 3. veljače, izjutra, prije svečane sv. Mise, nakon koje se odvija gradom svečani ophod s moćima sv. Tripuna, mučenika, zaštitnika grada Kotora i Boke Kotorske. Prvog dana plesači sa kolovođom, držeći se povezani rukama o rupcu, stupaju pred biskupa i preko najstarijeg časnika Mornarice mole blagoslov. Jedan od tolikih pobudnih čina, koji odavaju i održavaju usku povezanost staroga bratstva mornara sa crkvom, koja je nečujnom vjekovnom infiltracijom još od ranog srednjeg vijeka do-

prinijela formaciji njegova duha i njegovih smjernica. Nakon primljena blagoslova pred lužom katedrale igrači odstupaju, i kolo započima izvođenjem prve slike. Drugog dana se ne pita blagoslov, nego plesači izlaze iz kabineta plešući, samo kolovođa jednim naklonom odava počast. — Pravilo je i stara praksa, da se kolo igra samo 2. i 3. veljače, i to samo pred katedralom. Time se hoće istaći, u kojoj se cijeni ima držati taj stari običaj. A razlog je i u tome, što je bratstvo mornara vremenom preuzelo brigu oko vanjske proslave Tripunjdana, pa je, povezujući svoje omiljelo kolo samo sa Tripunjdanom i samo sa Tripunovom katedralom, htjelo i time pokazati i utvrdili svoje posebno poštovanje prema svecu-mučeniku, prema klasičnom terenu, gdje se kolo odvija, i prema duhu grada, koji svoju slavu i bogatstvo i kulturu u prošlosti duguje uglavnom moru i pomorstvu. Kolo se izvan ovih svečanih dana i izvan ovoga mjesta izvodilo sasvim iznimno u neobično važnim i svečanim prigodama. Takvi su slučajevi velika i dragocjena rijetkost.

Kolo započima „*vrtlogom*". To je prva i druga slika. Samo druga slika predstavlja vrtlog u obratnom smjeru od prvog vrtloga. Obe su slike pune neodoljive atraktivne snage: igrači izvode vrtlog čvrsto povezani u zaokružnoj crti, u punoj svijesti, da samo požrtvovna suradnja, neustrašivo gledanje na poteškoće i staleška uzajamnost i solidarnost mogu mornara osloboditi opasnosti vrtloga i drugih neprilika pomorskog života. Slike sadrže pobudu i za druge staleže i za najraznolikije prilike u životu. — Kolo se nastavlja trećom slikom, koja se u starini zvala „*nepravi lanac*". Slika ima oblik potko-

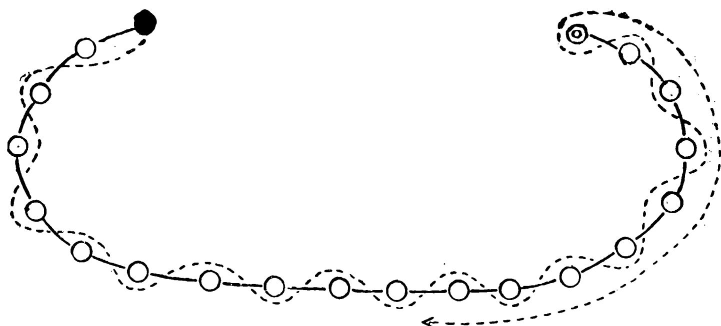

Slike, koje predstavljaju vrtlog

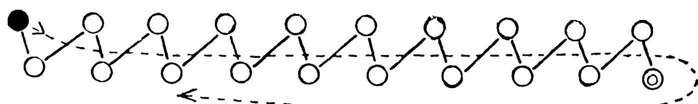
ve. Interesantniji je po svome sastavu *„pravi lanac“*, četvrta slika, gdje igrači izbijaju u dva niza, koja se neposredno nadovezuju i nadopu-

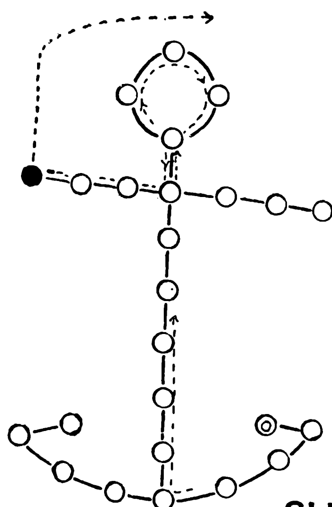
njuju. Igrači se jedan prema drugome drže u kosoj crti, a oba su niza kao cjeline naizmjence paralelno položena. Neslomiva je veriga bratske uzajamnosti uvjet, bez koga nema pomorskog života ni razvoja. Na verigu nadovezuje *„sidro“* (peta slika), neophodno potrebno brodu kao i veriga. Igrači se lagano, odmjereno i oprezno kreću praveći struk sidra s okom, rame sa noktima i oba klada. Tehnička kompliciranost ove slike predstavlja teške situacije na moru, kojih sidro oslobađa i mornara i brod. — Brod i more traže povezanost, uzajamnost. Tu silnu potrebu nagoviještaju i zorno predočuju slike, koje se dalje redaju. Šesta je slika *„veliko kolo“*, koje se odvija u pravom krugu. Pravilo, koje vrijedi za „pravi lanac“, da se igrači drže

SLIKA 3

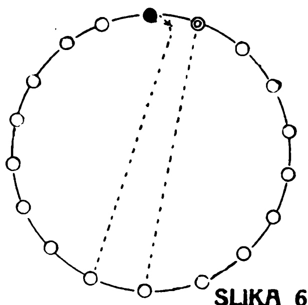
SLIKA 4

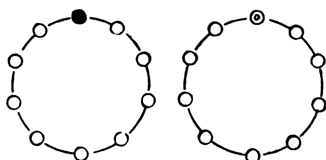
SLIKA 5

Slike, koje predstavljaju brodsko orudje

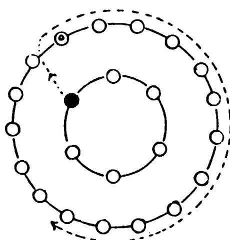
jedan pored drugoga, na preskoke, ne dolazi u obzir ni pri ovoj šestoj ni pri nijednoj drugoj slici, kako je i naravno, jer sam tehnički sastav slika to ne traži niti dozvoljava. Ali, veliko se kolo može i da pocijepa. Tad nastaju *„dva kola“* (sedma slika), koja se kreću i vrte u protivnim smjerovima. Jedno kolo vodi kolovođa, a drugo zadnji član velikoga kola. Kola se odvijaju tako, da se nikad ne sukobljuju. U životu može biti i divergentnih smjerova i shvaća-

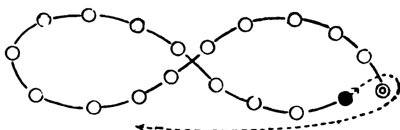
SLIKA 6

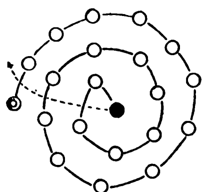
SLIKA 7

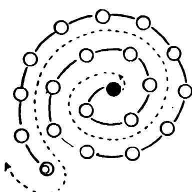
SLIKA 8

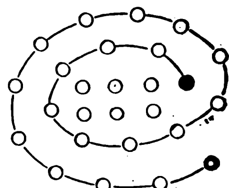
SLIKA 9

SLIKA 10

SLIKA 11

SLIKA 12

Slike, koje označuju simboliku pomorskog života

nja, tako kod pomorca, tako i kod svakoga, ali se različitosti imaju uskladiti za staleško i za opće dobro, a u nijednom slučaju ne smiju dovesti dotle, da se drugovi raziđu. To je pedagoško i simboličko značenje sedme slike. Nego, da ta podvojenost ne bi dulje potrajala i da taj postupak na vlastitu ruku ne bi donio slom staleškoj kompaktnosti i bratskoj uzajamnosti, oba se kola spajaju, i to tako, da se udese opet dva kola, jedno manje, a drugo veće, pa se manje kreće unutar većega u obrnutom smjeru, dok njegov vođa, a to je zapravo kolovođa, ne povuče svoje drugove prema zadnjemu iz većega kola. Ova se osma slika zove *„kolo u kolo"*. Slijedi deveta slika, a predstavlja veliko kolo, ali ne u krugu, nego poprijeko svinuto, u obliku broja 8, pa se zato i zove *„osmica"*. Taj se oblik dobiva tako, da kolovođa, a za njim drugi redom do zadnjega, prolaze sagnuti ispod rupca, koji povezuje jedan par. Svi to rade održavajući ritam. Ovo se prolaženje ispod zapaža i još pri nekim slikama, koje time dobivaju na privlačivosti, a simbolički označuje potrebu i korist bratske pomoći i zaštite. Sagibanjem i prolaženjem kolovođe i ostalih redom, komu kao da pri prvoj i drugoj slici nema kraja, zorno se i živo prikazuje vrtlog i njegova mahnita brzina. Ovo dolazi pogotovo do izražaja pri trećoj i četvrtoj slici (neprava i prava veriga), koje tim sagibanjem i prolaženjem svih članova u nizu postaju neobično teške i spletene. Tehnički je sastav verige time predstavljen do savršenstva. A tako i dojam, koji se ima, kad se veriga povlači. — Međutim, život nosi i vrlo različite, kojiput nadasve teške i komplicirane situacije. Pomorski pogotovo, gdje sve

visi o najrazličitijim, kadikad vrlo hirovitim, pokretima zraka i mora, a i o izmjeni, kojiput i nenadnoj, ekonomsko-političkih konjunktura. Što je situacija spletenija i opasnost bliža i vjerojatnija, to čvršće se drugovi drže i domišljato iznalaze način, da izmaknu komplikacijama i opasnostima. Takvu spletenu situaciju prikazuje deseta slika, pa, kako po svome obliku sliči na puža, dobila je ime *„ušpug“* ili potpunije *„ušpug s izlazom na zadnjega“*, jer se kolovođa iznenada probija ispod tri niza ili reda u pravcu na zadnjega člana, da izađe na čistac, a za njim vješto i spretno svi ostali. I jedanaesta slika predstavlja spleteni ušpug, samo u obratnom smjeru, pa se zato i zove *„ušpug u obratnom smjeru“*. Kolovođa se ovdje ne probija ispod nizova, nego spretno traži izlaz odvijajući klupko između samih nizova, dok ne izađe na čistac. Nikad nije potrebitija stega i rad po osno-

vi, nego kad opasnost za brod i mornara dostigne kulminaciju. Tad se sve mora slijepo pokoravati, jer je i život na kocki. Zato pri jedanaestoj slici pristupaju sred kola časnici ili, točnije rečeno, najvažniji u časništvu ne izuzevši ni admirala, ako je prisutan, pa se i dvanaesta slika, *„ušpug oko časnika“*, odvija oko njih. Da se brzina u izmjeni opasnih momenata i spretnost u snalaženju što zornije predoče, kolovođa s mornarima ubrza takt. U toj živoj ubrzanoj kretnji oko časnika dovršava ples u času, kad mornari dignu kape (ćeverice) u vis na pozdrav biskupu i drugim prisutnim uglednicima. Časnici pristupaju u kolo pred sam svršetak samo na Tripunjdan, glavni dan svečanosti, dok se na Svijećnicu, 2. veljače, jedanaesta i dvanaesta slika odvijaju bez časnika. Cijelo vrijeme prati ples glazba, koja pri tome svira „Kolo sv. Tripuna“ („Bal sv. Tripuna“), a pri kraju igre na znak kovođe ubrza takt. —

Mornari se na vrijeme pobrinu, da načine reda svojim špalirom, držeći pri tome u sredini zastavu sv. Tripuna i državnu. Mornari, glazbe, razne vrsti oružja, starog i modernog, dostojanstvenici u svečanim odorama, a 2. veljače i uzvanici na tradicionalno interesantno kađenje moći u katedrali sa svim svojim odličjima na prsima, vojska, svećenstvo, zastave i ukrasi, katedrala i njezina zvona, topovi i mužari, a iznad svega narod u svečanu raspoloženju i u divnim narodnim nošnjama, dočaravaju milu sliku negdašnjeg sjaja i minule veličine, kad su galije, osute zlatom, ponosito prilazile iz daleka svijeta kotorskoj obali sa bijelom zastavom svoga zaštitnika povezujući s tim svetim simbolom svoje patnje i svoje triumfe.

Slike Kola

Slika Ia — Vrtlog
„ IIa — Vrtlog u obratnom smjeru
„ IIIa — Nepravi lanac
„ IVa — Pravi lanac
„ Va — Sidro
„ VIa — Veliko kolo
„ VIIa — Dva kola
„ VIIIa — Kolo u kolo
„ IXa — Osmica
„ Xa — Ušpug s izlazom na zadnjega
„ XIa — Ušpug u obratnom smjeru
„ XIIa — Ušpug oko časnika

Uputa

Kolo se pleše 2. veljače poslije podne, kad se Svete Moći donesu u crkvu sv. Tripuna. Plesači, spravni za ples, dolaze pred crkvena vrata, gdje prime blagoslov od biskupa, glazba zasvira, a kolo se igra i odvija redom, koji slike prikazuju, samo ga časnici ne ulaze, kako prikazuje XIIa slika. — Kolo se 3. veljače pleše prije svečane sv. Mise. Glazba zasvira, plesači izlaze iz dvorane plešući redom, koji slike prikazuju, samo pri XI-oj slici dolaze časnici, te se oko njih izvrše dvije zadnje slike. —

Tripunjdansko kolo

Za glasovir preradio: **A. R. Homen.**

Allegretto.

mf

mf

Trio

f

tr.

tr.

P J E S A N

Dan Odvjetnika Kotorskog
Braćo, veselo slavimo,
Družtva staroga pomorskog
Slavno načelo sliedimo;
Igru začmimo stogodnu,
Pjesmu pjevajmo narodnu:

Mornarica davna
Nek se dično ponovi,
I svečanost slavna
U radostni dan ovi.
Dakle, braćo, složno
U ljubav se združimo,
Svi skupa pobožno
Svete moći slavimo:

Uljezimo — svi u kolo,
Rukama ruke pružimo,
Pokažimo — svim okolo
Da slogu bratsku vriežimo:
Potvrdimo — uz prigodu
I mi kô naši djedovi,
Da u rodu — ne zaludu,
Jedne smo majke sinovi.

Po narodnome odjelu
I po sjajnome oružju,
Ali najveće po djelu
Izgled budimo okružju:
Vazda združeni u slogu
Hvale pjevajmo svi Bogu:

Jošter, braćo, složno
Mučeniku TRIPUNU
Pjevajmo pobožno
Pjesmu hvala podpunu:
A na mnogo ljeta
Mornarica živjela,
Nje zadaća sveta
Blagim plodom uzpjela!

Svi zajedno — svi u kolo
Rukama ruke stisnimo
Potvrdimo — svim okolo
Da slogu bratsku ljubimo;
Nasliedujmo — to načelo
Što daše nama djedovi,
A Bog će dat — da veselo
Sliedit nas budu sinovi.